

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Viator Christianvs Recta Ac Regia in coelum Via tendens

Soliloquium Animae. Vallis Liliorum. De Tribus Tabernaculis. Gemitus & suspiria animæ pœnitentis, seu de Vera Compunctione Cordis. Cohortatio ad Spiritualem profectum

Thomas <von Kempen>

Coloniae Agrippinae, 1682

XIX. De desiderio divinæ fruitionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53320](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53320)

508 SOLILOQUIUM
mandatorum meorum salutaris
observantia. Coronabitur autem
gloriose in cælo, qui legitime
certaverit in hoc mundo.

CAP. XIX. *De desiderio divi-
na fruitionis.*

Psalm. 23.

Meditatio cordis mei in
conspectu tuo semper.

Meditari
de Dile-
cto unicū
animæ a-
mantis
solatium
in via.

Quid animæ fideli tuavius,
quid jucundius esse potest, quam
devote de Domino Deo dilecto
suo meditari; ut quem clara ac
beatifica visione intueri necdum
valet, saltem per studiosam re-
cordationem, quasi præsentem
sibi faciat.

Contempletur igitur eum per
speculum in ænigmate, quem fa-
cie ad faciem non potest videre.
Scrutetur nihilominus per Scri-
pturas & figuras, quæ in suo
fulgore contemplari non sufficit.
O si studium quærendi faciem
Domini nunquam frigeat, sed
de die in diem magis fervescat!

Inest autem animæ Deum a-
manti incessabilis æstus, ad ejus
visionem perfruendam; quia visio
Dei

Dei

Dei, beatitudo summa & felicitas perfecta est.

Appetit ergo hanc beatitudinem, quatenus totus ejus appetitus, suo conjunctus fini, satietur & quietetur; quoniam nullo præsentis bono poterit unquam contentari.

Nam & crebra experientia didicit, quod quanto longius à cælesti beatitudine erraverit, tanto infelicior est & inquietior; cum nihil in creaturis stabile appareat aut durabile, quo ejus affectus possit mitigari.

2. Redeat ergo ad eum, à quo facta est; & ab illo requirat beatitudinem, unde sumpsit originem. Quoniam quidem, qui creavit animam, ipse est, qui satiat in bonis desiderium ejus.

Nam talem affectum ei indidit, ut eo dempto nullum sit bonum, quo contentetur; nullum gaudium, quo secure fruatur.

Noli ergo hic stare anima mea, quia non est iste locus requiectionis tuæ; sed perge sursum, ascende ad eum, qui te fecit.

Jam enim & ille nuntios mi-

Kk 4

fit,

Non fatiatur anima, nisi obtento fine supremo.

Psal. 102.

Ad quem continuo contendere debet, invitata & excitata à Dilecto

510 SOLILOQUIUM

fit, & invitat ad ascendendum. Quot desideria æternæ vitæ inspirat tot nuncios tibi transmittit, quibus susceptis. para te ad ambulandum. Ambulas, si eum videre desideras; si ei placere contendis; si inferioribus abrenuncias; si ejus amore agis, quicquid agendum vel dimittendum fuerit.

Non enim tu eum prius querere posses, nisi & ipse te prius quaesisset, & sancta in te desideria suscitasset.

Siquidem languet illa anima, non amore, sed tædio pernicioso, quæ æterni Solis non fuerit irradiata calore.

Sed si austro suaviter flante, & frigore fuerit resoluta & mœrore; tunc mox æstuarè incipit præ desiderio inspirati luminis, ad incomprehensæ arcanum divinitatis.

Qui solis
instar accendit &
recreat
animam:

3. O veri Solis ardor immensus, quot tunc in amante parturis æstus! Solvis tristitiæ tenebras, & laboriosas actiones in nihilum mutas. Longos annos diesque paupertatis, uno simplici illapsum abunde consolaris. O

O tristem medicina, o errantium & quærentium fulgida lucerna! Tu jugiter mihi mica; tu mansionem in me para, donec illucescat lux perpetua.

O quàm dulcis & jucunda erit tua præsentia, quando ex sola tenui memoria, tanta prodeunt solatia!

Quàm libenter me possum ad te convertere; quàm liberè omnibus renunciare, ut tua gratia merear consolari!

Non enim difficile erit animæ cupienti tuam cernere faciem, à præsentium se oblectatione nudare, cum jam majorem interius sentiat, aut in proximo sibi largiendam, fiducialiter abs te expectet.

4. Præterea nullus insipienter cogitans putet, quòd tu animam tibi devotam, diu inconsolatam relinques; vel quod parva recipiet charismata gratiæ, pro universis victoriis naturæ; quia nec in qualitate, nec in suavitatis quantitate, poterit unquam tuæ cœlesti consolationi comparari qualiscumque terrena delecta-

tio,

Nec diu
sinit eam
consola-
tionis
exper-
tem.

tio, & undecumque concepta.

Studeas ergo, fidelis anima, talem te exhibere Christo cœlesti Sponso, ut ejus gratia & consolatione digna semper existas; quia per ipsum & in ipso copiosissime reperies, quod te in quavis anxietate positam consoletur.

Idque eo
magis,
quo pro-
pius ad-
hæserit
dilecto.

Quanto frequentius ad ipsum accesseris, ejusque lateri vicinior tuum applicueris, tanto tibi dulcior & jucundior apparebit.

Quod si te subtraxeris, tu sola detrimentum patieris; ille autem in sua pulchritudine permanens, nil triste sentiet nec molestum.

Tu illius bonitate egēs, ille nullius. Ideo tu beator ex ipso fieri potes, ille ex tuo profectu non potest. Solus est, qui sibi sufficit; solus cui nihil addi minuique potest.

Ejus gratia sunt, quæcunque sunt, quæcunque vivunt, sentiunt, & intelligunt. Merito ergo omnia, quæ creata sunt, ipsum laudando benedicunt.

5. O si possem sufficienter eum enarrare tibi & explicare. quàm
li-

libenter id agerem! Sed quod ineffabile est, sicut est, effari prohibetur.

Similiter quod inexcogitabile fertur, nulla cogitatione vel voce vere formatur.

Et cum ita sit, cogita tamen interim humano more de Creatore, habendo memoriam suavitatis ejus pro solatio, donec presentiam vultus sui tibi ostendat in regno.

CAP. XX. *De gemitu animæ ex dilatione gloriæ.*

Ego dixi in excessu mentis *Psal. 30.*
mea, projectus sum à facie oculorum tuorum.

Percussum est cor meum intra me, ex dilatione gloriæ tuæ. Loquar ergo, & confabulabor cum amaritudine animæ meæ. Vis amoris tui dicere me compellit, nec patitur tibi aliquid abscondi.

Quid igitur referam? Ecce Deus meus, *in pace amaritudo* *Isaiæ 38.*
mea amarissima. Qui non intelligit, nescit, quid hæc volunt. Nō